

[Handelsministeren]

Når jeg sidder i forhandlinger med energiministre fra andre lande, spørger de mig, hvordan det går med at søge for, at vi har alternative forsyningsmuligheder i tilfælde af oliestop, og jeg svarer, at vi nu har gasforekomster i Nordsøen. De spørger så, om vi er begyndt at drage dem ind til landet, og jeg siger: nej, det er vi ikke endnu, men vi har planer om det. De spørger, om det er sikkert, at vi gør det. Hvis jeg så siger: ja men jeg kan ikke være fuldstændig sikker på, at det vil blive besluttet, så synes de, det er totalt uforståeligt, at et land, der ikke har nogen som helst andre energikilder at falde tilbage på, skulle være indstillet på også at sælge den eneste energikilde, det har. I en akut politisk situation vil vi altså være helt hjælpeløse, hvis vi vælger den vej.

Så har der været nogle tanker fremme om, at vi måske kan komme så langt i det internationale samarbejde, at vi er sikre på at få lagt energireserverne i fælles puljer, så at vi kan komme til at udnytte dele af det alle sammen. Det er da muligt. Jeg har selv deltaget i forhandlinger om det i fem år nu. Det startede i EFs Ministerråd for fem år siden, og det brød sammen under energikrisen. Endnu er man ikke, trods utallige forhandlinger, nået nogen vegne, fordi det er overordentlig vanskeligt at nå til enighed om, hvad der skal gøres, og i hvert fald stiller man som minimumskrav, at hvert land selv gør en stor indsats for i det mindste i starten at have nogen energi fra egne kilder.

Dér er så spørgsmålet: kunne man tænke sig, som et par af ordførerne har været inde på i dag, at man klarede det ved en storstilet investering i reserver af kendt energi? Det er klart, at det er en teoretisk mulighed, men det er meget storstilet investeringer, der skal foretages, hvis vi skal gøre noget sådant, og jeg vil da gerne bede mine eksperter om at prøve at regne ud, hvor meget det kan komme til at dreje sig om økonomisk. Umiddelbart vil jeg tro, at det vil blive endnu dyrere end det, vi her snakker om. Jeg har som sagt ikke tallene, men vil gerne prøve at få dem frem, og så vil jeg sende det til energiudvalget.

Vi har ikke foretaget de endelige undersøgelser – det var der flere ordførere, bl. a. hr. Karlskov Jensen, der spurgte om – vedrørende den reserve eller det reservoir, der skal være i salthorsten. Man er i fuld gang med

undersøgelserne, men der er intet, der tyder på, at det skulle være teknisk umuligt. Tværtimod bekræfter de undersøgelser, man hittil har foretaget, og de beregninger, man har lavet, at det skulle være relativt enkelt at klare sådanne reservoirer, og økonomien ved det skulle nogenlunde sikkert udregnet dreje sig om et beløb omkring de 200 mill. kr. Der skulle altså ikke være den større usikkerhed, som nogle af ordførerne kunne lade formode.

Hr. Arentofts lidt svævende eller flydende forslag om disse flydende elværker skal jeg gerne endnu en gang lade vurdere og undersøge. Jeg stiller mig på forhånd meget tvivlende over for, at det skulle være et realistisk alternativ til at tage gassen ind gennem ledningsnet, men jeg skal gerne endnu en gang lade det vurdere og lade resultatet tilgå energiudvalget.

Hr. John Winthers betragtninger om forsyningsikkerhed kan jeg ikke dele. Jeg synes nok, at hr. John Winther bagatelliserer de muligheder, som en naturgasforsyning giver os i en virkelig kritisk situation, for jeg tror, at der vil blive tale om en langvarig og alvorlig krise.

Hvis vi overhovedet skal drøfte problemet forsyningsikkerhed, så drejer det sig ikke om den situation, at man får et midlertidigt svigt på en ganske kort periode, for dér skulle vi nok kunne klare os ved at hjælpe hinanden med det, vi har, og dér har de fleste jo nogle reserver – det har vi også selv – som vi så kunne benytte os af. Men det, der er den frygtelige mulighed, er, at vi kommer ud i en international krise, hvor man vil benytte olieboycot som et politisk middel, og hvor de industrialiserede lande ville blive stillet over for et stop for olietilførsel i en længere periode. Dér er der ikke andet end reserverne af det i forvejen indførte at fordele, plus det, man har af alternative energiformer, og dér er det særdeles risikabelt, hvis vi slet ikke har noget alternativ. Sol og vind er jo ikke noget alternativ på denne side af år 2000, ikke noget, der på nogen måde kan holde hjulene i gang, mens man, hvis man havde naturgas, havde chancen for at lave nogle ændringer af anvendelsen af energien, fordi man selv havde egne kilder, og så ville man i hvert fald kunne undgå, at det hele blev standset.

Det skal man også tænke på, når man skal vurdere de beskæftigelsesmæssige konsekven-